CİLT II
No. 37
6-5-1943

AFACAN

7½ KURUŞ
Her hafta Perşembe Günleri çıkar

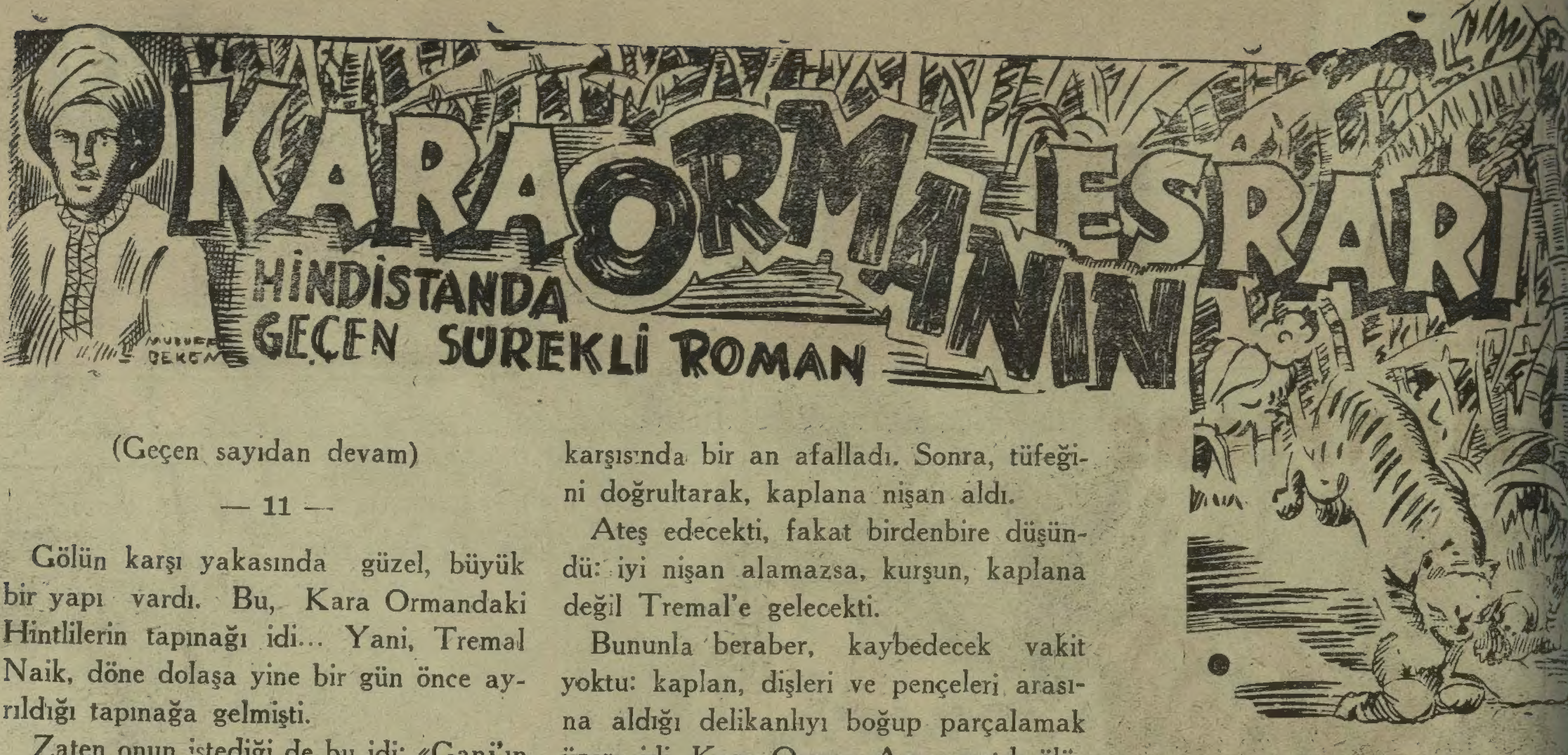

(Geçen sayıdan devam)

— 11 —

Gölün karşı yakasında güzel, büyük bir yapı vardı. Bu, Kara Ormandaki Hintlilerin tapınağı idi... Yani, Tremal Naik, döne dolaşa yine bir gün önce ayrıldığı tapınağa gelmişti.

Zaten onun istediği de bu idi: «Ganj'ın oğlu» denilen şu Suyodana'dan öc alacak ve Ada'yı kurtaracaktı.

VIII

KORKUNÇ GECE

Tremal Naik'le Kammamuri, karanlıkta ormanda ilerlerken, birdenbire bir hışırtı işittiler. Kara Orman Avcısı:

— Kammamuri! diye arkadaşına seslendi.

Hintli delikanlı yerinde duraladı. Hışırtıyı işitip tehlikeyi anlamıştı. Kısık bir sesle:

— Kaplan! diye söylendi ve gözlerini, ay aydınlığında belli belirsiz görülen ağaçlara doğru dikti. Sonra tüfeğini omuzlayarak, hayvanın çıkacağı yana döndü. Bekledi.

Tremal Naik de tüfeğini eline alarak, hayvanın üzerine ateşe hazırlandı ve:

— Kara Orman Avcısına yeni bir av geliyor! dedi.

Fakat, bu sırada hiç beklemedikleri birşey oldu:

Kaplan, onların sandıkları yandan değil, arkadan saldırdı.

Herhalde, yırtıcı hayvan, tehlikeyi sezmiş ve yolunu değiştirmiş olacaktı.

Kara Orman Avcısı, arkasına dönmeye vakit bulamadı: hayvan pençelerini açarak, bütün hızı ile onun üzerine atıldı.

Tremal Naik:

— Ay! diye haykırarak, hayvanın ağırlığı altında, yüzükoyun yere uzandı.

Kaplan, avını pençelerine alır almaz, dişlerini onun ensesine geçirmişti.

Kammamuri, bu birdenbire saldırış karşısında bir an afalladı. Sonra, tüfeğini doğrultarak, kaplana nişan aldı.

Ateş edecekti, fakat birdenbire düşündü: iyi nişan alamazsa, kurşun, kaplana değil Tremal'e gelecekti.

Bununla beraber, kaybedecek vakit yoktu: kaplan, dişleri ve pençeleri arasına aldığı delikanlıyı boğup parçalamak üzere idi, Kara Orman Avcısı artık ölümün kucağında bulunuyordu.

Ormanın sessizliği içinde top gibi patlıyan tüfenk sesi, derinden derine yankılar uyandırdı.

Kurşun, kaplanın böğrüne saplanmıştı. Fakat yaralanan hayvan, can acısile kudurdu ve dişlerini avına daha fazla geçirmiye başladı Tremal boğuk boğuk inliyor, ses boğazından bir hırıltı halinde çıkıyordu.

Kammamuri, birinci kurşunun hayvanı gebertmediğini görünce üstüste iki kere daha ateş etti! Bu sefer iyi nişan almıştı. Kurşunların ikisi de hayvanın kafasına saplandı ve kaplan, dişlerini Tremal Naik'in ensesinden çekerek, soludu ve kanlar içinde kalan kafası yana düştü.

Ölmüş veya ölüm derecesinde yaralanmıştı.

Fakat o zamana kadar Kara Orman Avcısı da kendinden geçmişti. Boynundan kan boşanıyordu.

Kammamuri, Tremal Naik'i kurtarmak için hemen onun başı ucuna gitti ve kaplanı bir yana iterek, Hintli delikanlının yarasının üzerine kapandı. Onu aldı, yumuşak otların üstüne uzattı. Yarasını sardı. Tremal Naik orada bir müddet öyle kaldı. Sonra, kendine gelerek gözlerini açtı.

Olup bitenleri hatırladığı zaman gözlerini arkadaşına çevirerek:

— Hayatımı kurtardın, Kammauri, diye mırıldandı.

Hintli delikanlı:

— Sus, konuşma, dedi. Yat, istirahat et. Çok kan kaybettin. Kalkıp konuşacak olursan kuvvetten düşersin...

Tremal Naik gözlerini kapadı ve

— Ada! diye söylendi.

Kammamuri anlamamıştı;

— Ne dedin? diye sordu.

Tremal Naik onun sorgusunu du[y]mış, söylenmesine devam ediyordu:

— Ada... Zavallı... Kurtaramadı[m] Tapınakta kaldı... Fakat.. kurta[raca]ğım.. Ada... Ada'yı kurtaracağım...

Kammamuri yine:

— Sus, Tremal Naik, dedi. Konuş[ma] İlkönce kendini düşün...

Kara Orman Avcısı:

— Ada... Ada... diye söylene söy[lene] nihayet gözlerini kapadı ve sustu.

Kammamuri kendi kendine:

— Uyudu, dedi ve yanıbaşına ba[ğdaş] kurup oturdu. Tüfengini dizlerinin [üze]rine aldı ve arkadaşının başında be[kle]miye koyuldu.

Böyle bir saat geçti, iki saat g[eçti] Üç saat geçmek üzere idi ki, Kamma[mu]ri birdenbire bir hışırtı duyarak k[ulak] kabarttı. Fakat, tehlike, uzaktan se[zil]ye vakit bırakmıyacak kadar yak[laş]mış, tâ yanıbaşına gelip dikilmişti:

Hintli delikanlı, yerinden doğrula[rak]:

— Gergedan! diye söylendi.

Bunun boynuzlu, koca vücutlu h[ay]van, burnunu otların arasında dola[ş]tırarak, yavaş yavaş geliyordu.

Kammamuri, tüfengini yakalıya[rak] ayağa kalktı. Fakat birdenbire düş[ün]dü:

— Bu hayvanın derisine kurşun i[şle]mez ki! Ateş edersem hayvanı büsbü[tün] kızdırmış, üzerimize saldırmış olurum.

Bu düşünce ile beraber aklına bir [fi]kir daha gelmişti:

Hemen yerde uzanmış yatan ar[ka]daşını kucakladı ve uyandırmıya çalı[ştı]

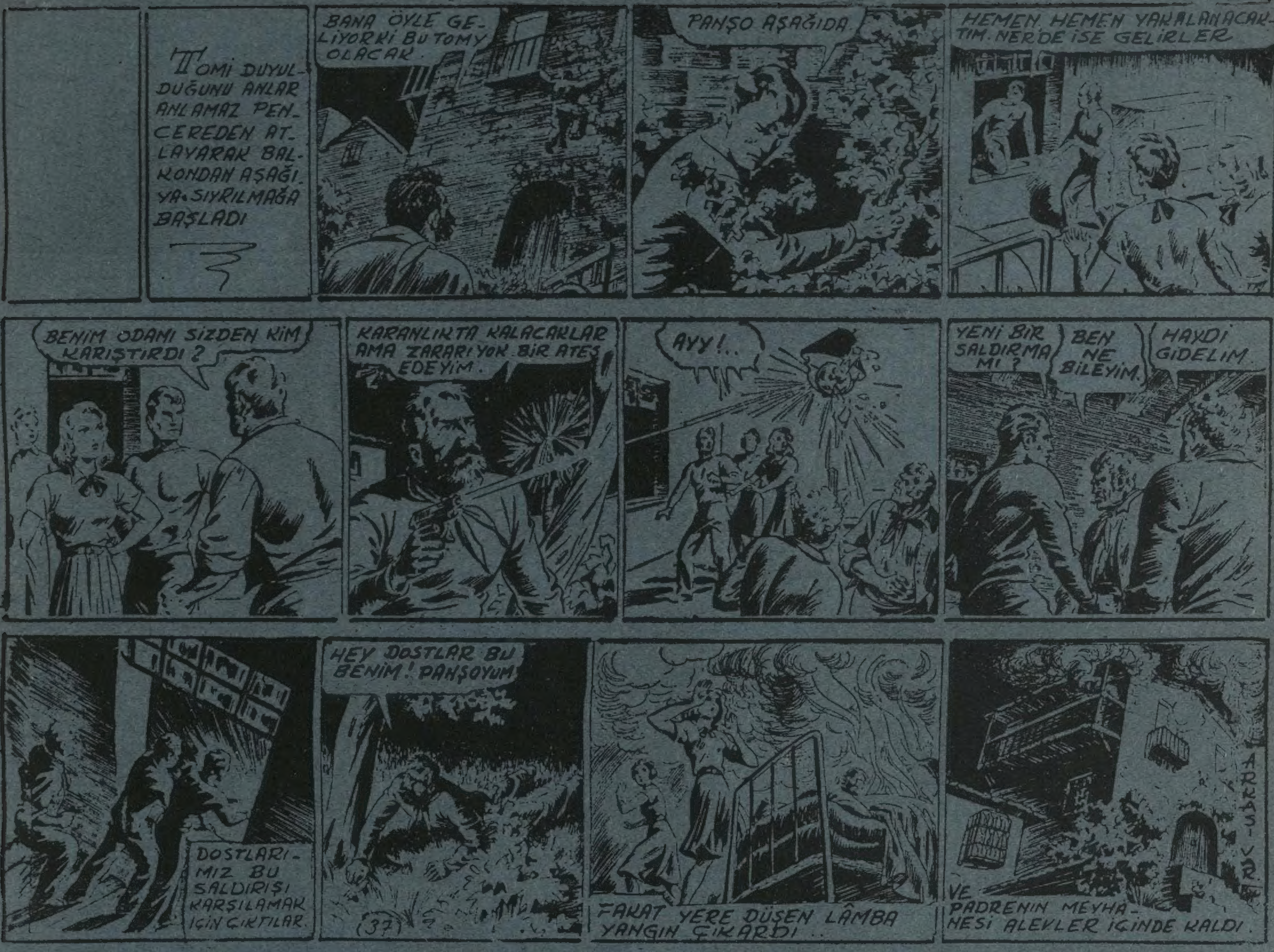

rak, onu kollarının arasına alıp, biraz ilerideki ağaçların arasına götürdü. Şimdi biraz önce bulundukları yerde, kaplanın ölüsü kalmıştı. Kammamuri kendi kendine hafifçe gülümseyerek:

— Gergedanın karnı açıktı ise, alsın kaplanı yesin, dedi. İşte ona güzel bir av! Hem de çarpışmak, öldürmek zahmetine katlanmadan, ağzına lâyık, hazır lokma.

Gözleri ancak kendisinden bir iki metre uzağını görebilecek kadar zayıf olan Gergedan, burnunu yere süre süre geldi, kaplanın kokukusunu aldı ve, güzel bir av bulmuş olmanın sevinci ile, hemen hayvanın üzerine atıldı.

Kammamuri, tehlikeyi savuşturduklarını düşünerek derin bir nefes aldı ve arkadaşının yanına gitmek üzere döndü.

Fakat, daha bir adım atmamıştı ki, birdenbire, işittiği bir ses üzerine, geri döndü:

Bir kaplan homurtusu duymuştu. Gözlerini karanlığa dikerek, ayın hafifçe aydınlattığı ağaçların dibine baktı ve gördüğü şey üzerine baştan aşağı bir ürperdi:

Gergedanın üzerine bir kaplan saldırmış ve iki yırtıcı hayvan birbirlerine geçmişlerdi. Hintli delikanlı ilkönce, bu kaplanın, yerde yatan hayvan olduğunu sandı ve şaşırdı: Onun ölmüş bildiği kaplan canlanmış mı idi?

Hayır, gergedana saldıran kaplan başkası idi. Her halde bu, ölen kaplanın eşi idi ve onu aramak üzere yola çıkmış, kokusunu alarak buraya kadar gelmiş olacaktı.

Kammamuri, iki hayvanın çarpışmasını seyrederken bir yandan da korkuyordu: Bunlardan biri, birinden her halde üstün çıkacak, ötekini öldürdükten sonra, o kızgın hali ile, kendilerini üzerine saldıracaktı. Bunun için, Tremal Naik'i alıp daha uzaklara götürmesi lâzımdı.

Hintli delikanlı, bu düşünce ile arkadaşının yanına geldiği zaman, onun sayıklar olduğunu gördü. Kara Orman Avcısı, uykusunda yine:

— Ada! Ada! diye sayıklıyordu. Zavallı kız... Orada esir... Beni de yakaladılar... Mezar gibi bir yere kapadılar... Boğacaklar... Öldürecekler... İmdat!.. İmdat!...

O böyle söylendikçe Kammamuri ölüm terleri döküyordu: Seslerini duyacak olurlarsa hayvanlar, belki birbirlerini bırakıp, ikisi birden onların üzerine atılacaklardı.

Fakat tehlike, çok şükür, onun sandığından çabuk atlatıldı: Kaplanın pençeleri arasından bir an kendisini kurtaran gergedan, ormanın içerlerine doğru fırladı ve kaplan da onun arkasından atıldı. İki yırtıcı hayvan, gözden kayboldular.

Bir müddet orman derin bir sessizliğe daldı. Hiç bir yandan çıt çıkmıyor, yalnız şimdi yeniden sakin bir uykuya dalmış olan Tremal Naik'in soluması duyuluyordu.

Kammamuri, kendisine de uyku bastırdığı halde, zorla göz kapaklarını açık tutuyor ve uyumamıya çalışıyordu.

(Arkası var)

MANDRAKE
APTULLAH AMCAYI YAKALADI
BORIS APTULLAHIN YANLIŞLIĞINDAN AFDİLEDİ
AYAKTA GEZEN BİR KURT OLARAK TUTULMAK HİÇTE HOŞ BİR ŞEY DEĞİL
BURADA BÜYÜK BİR KORKU İÇİNDE YAŞIYORUZ. BURASI KORKU YUVASI. AYAKTA GEZEN KURDUN TEHLİKESİ
SİZE ÇOK GEÇ OLMADAN GİTMENİZİ SÖYLERİM.
BENİ GÜLDÜRÜYORSUNUZ O GÜZEL TYOTROYU GÖRMEDEN GİTMEM.
YATMAK İSTİYORUM
BENİMDE UYKUM VAR
UYKUNUZ AĞIR OLSUN
NE DEMEK İSTEYORSUN
MANDRAK GECELERİ KURT GÖRÜNÜR. AYAKLARINA DA BİR KEDİGİBİ FÖTR GİYEREK.
KARANLIKTA GÖZLERİ ÖYLE PARLAR HELE DİŞLERİ, HELE PENÇELERİ KURBAN EDİCEĞİN ÜZERİNE ATILIYORMUŞ GİBİ.
TÜNAYDIN BAYANIM İYİ UYUYUN.
ONLAR BENİ LORENİN GÖZÜNDE BİR ÇILGIN YERİNE Mİ KOYACAKLAR.
ONLARA ÖYLE BİR DARBE İNDİREYİM Kİ
BİR KİTAP GİBİ PARÇA PARÇA EDECEĞİM HİZMETÇİSİ GELİYOR.
BİR DAKİKA HESABIMIZI GÖRELİM
BU SENİN İÇİN
VAY ELİM!
EFENDİM SİZE YURMAMAMI SÖYLEDİ SİZE DE SÖYLEMEDİ Mİ
KORKUYORSUN HA İŞTE.
BEN Mİ
AH ELLERİM KIRILMIŞ GİBİ
BAŞKA OYUN OYNA HAH HAH
SENİN DERİN BAKIR DANA!
EFENDİM BANA YUMRUKLA VURMA DEDİ.
FAKAT BENİ MENETMEDİ
AMCA OĞLU AYAĞIMLA VURMAK LAZIM
HEMEN HEPSİ BU KURT HİKAYESİNE KANMIŞLAR HELE LOR SORMA, FAKAT BAZİLİN BANA TAKINDIĞI VAZİYET NE
ONU APTULLAHLA AYIRAYIM. APTULLAH SABURLUDUR AMMA KEKTE ÜZERİNE DÜŞMEYE GELMEZ.
BORIS ÇOK GARİP VE ÇOK TUHAF BİR ADAM.
MANDRAĞIN KAPISI ÖNÜNDE AMCA SABIRLA MANDRAĞIN UYUMASINI BEKLİYORDU
13

Bir Filoya Karşı Bir Adam

Düşman uçakları şehrin üzerine akın yaptığı zaman, uçak savar topları ateşe başlamıştı. Bütün toplar, uçakların üzerine çevrilmiş, durmadan mermi yağdırıyordu. Fakat, kalabalık bir filo halinde gelmiş olan düşman uçakları, onlarla savaşa tutuşmaya yanaşmamışlar, şehrin ortasına bombalarını yağdırmaya başlamışlardı.

Uçak savar topları, bir yandan düşman uçaklarını düşürmeğe bir yandan da onları şehri bombardımandan vaz geçirmeğe çalışıyorlardı. Çünkü, düşmanın bu hareketi hiç de doğru değildi. Şehirde sadece ahali vardı. Halbuki harp ahlâkına göre, askerin askerle döğüşmesi gerekti. Silâhsız ahaliye ateş etmek yakışık almazdı.

Düşman, şehirde askeri hedefleri bombardıman ettiğini söylemezlerdi. Çünkü orada böyle bir hedef yoktu. Eğer askerle çarpışmak istiyorsa kendisine ateş açan uçak savar topçularile savaşa girişebilirdi.

Şehirde ahali sığınaklara girmiş, hava hücumuna karşı korunma tedbirleri alınmıştı. Yangın söndürme postaları işe girişmiş, bombardımanlardan sonra çıkan yangınları söndürmeye çalışıyorlardı.

Uçakların yağdırdığı bombalar altında ahali, cesareti kırılmadan ve telâşa kapılmadan, sığınaklara giriyor, dışarıda kalanlar da kendilerini korumaya bakıyorlardı.

Fakat, bunlar arasında bir delikanlı, düşmana karşı hareketsiz kalmayı kibrine yediremiyordu. Gerçi, sağlam bir insan değildi. Çünkü, harpten yaralı olarak dönmüş, aylarca hastahanede kaldıktan sonra, bir ayağı topal kalmıştı. Fakat, harp devam ettikçe düşmana karşı çarpışmadan duramıyor.

— Mademki kollarım sağlam, ben bu kollarla düşmana tüfek kullanabilirim, diyordu.

Şehrin, düşman uçakları tarafından bombardımana başlandığını görünce, yerinden kalktı. Eline tüfeğini aldı. Evin taraçasına çıktı. Ağır bombardıman uçaklarına yabancı bir tüfekle ateşin pek önemi olmazdı. Kurşun ancak, uçağın pervanesine veya benzin deposuna gelirse bir şey yapabilirdi. Son süratle uçan uçakların da istenilen yerine nişan alarak ateş etmek kolay iş değildi.

Bununla beraber, delikanlı, talihini denemek istiyordu. Kendi kendine:

— Olur a, diyordu. Belki atacağım kurşunlar uçaklardan birini düşürür... Böylece, şehri bombardıman eden düşmanın biraz da olsa kolunu, kanadını kırmış, içimizden biraz daha az kimsenin ölmesini sağlamış olurum.

Delikanlı dediği gibi yaptı.

Uçaklar, şimdi iyice bombardıman edebilmek için çok alçaktan uçuyorlardı. Delikanlı bunu görünce:

— Ne âlâ! diye düşündü. Bu ölüm kuşları sanki kendi ölümlerini arıyorlarmış gibi, kurşunlarımın yetişebileceği kadar alçağa geliyorlar. Gelsinler hele, ben onlara gösteririm...

Uçaklardan biri başının üzerinden geçerken tüfeğini kaldırarak ilk kurşunu attı.

İlk kurşun boşa gitti. Yıldırım hızı ile geçen uçak, bir saniye içinde uzaklaşmıştı.

Fakat, delikanlı tüfeği elden bırakmadı. O uçak geçip gittiyse arkasından gelen başkaları vardı. Onlara ateş edecekti.

İkinci, üçüncü kurşunlar da uçaklara değmedi. Fakat dördüncü kurşun düşman uçaklarından birinin pervanesinin köküne saplandı.

Pervane, acı bir homurtu ile, önce yavaş yavaş dönmeye başladı. Sonra daha yavaşladı. Daha yavaşladı ve en sonunda durdu.

Uçak al aşağı olmuştu. Bir tepe taklak atarak yuvarlandı ve müthiş bir gürültü ile apartmanlardan birinin üzerine düşerek paralaadı. Motörü parladı ve bütün uçak ateş alarak, alevler içinde yanmaya başladı.

Delikanlı, ödevini yapmış olmanın verdiği sevinçle göğsü kabararak, gülümsedi ve ateşe devam etti.

İçlerinden birinin yuvarlandığını gören bombardıman uçakları önce bir şaşırdılar. Şehrin dışındaki uçak savar toplarının ateşi onlara kadar gelemiyordu. Alçaktan uçarak, bu topların mermi atımından kaçmışlardı. O halde, bu uçağı kim düşürmüştü?

Delikanlı, bunu sezmiş gibi, gülümsedi ve yeniden tüfeğe davranarak ateşe başladı.

Şimdi, uçaklar başının üzerinden toplu bir halde geçiyordu. Bunun için, kurşunlardan biri boşa gitmiyordu.

Derken, gök yüzünde iki uçağın birden ateş aldığı görüldü. Onlarla beraber bir üçüncüsü daha yuvarlandı.

Biraz sonra, bir uçak daha alevler arasında düştü. Böylece delikanlı tek başına açtığı savaşta beş düşman uçağı düşürülmüş oluyordu.

Bunun üzerine uçaklar, şehrin üzerinde daha uzun zaman barınamıyacaklarını anladılar ve kaçmaya başladılar.

Fakat dönerlerken, şehrin dışındaki uçak savaş uçakları onları karşılamakta gecikmedi. Kalan uçaklar da onların ateşi ile yaralandı veya yuvarlandı. Ancak bir iki düşman uçağı sağlam olarak döndü.

Düşmanı yenen, her şeyden önce, bir delikanlının cesareti ve kendine olan güveni idi.

DİYANA
ÇİN AHXOLLARININ BAŞI MOTUNG, MÜHENDİS LETONDUN İCADETTİĞİ BİR MOTORUN PARÇALARINI ÇALIYOR. DİYANA İKİ ARKADAŞILE HAYDUTLARIN PEŞİNDE İKEN YAKALANIRLAR. FAKAT TEKRAR ÜÇ ARKADAŞ BİR UÇAKLA KAÇARLAR. BU SEFER MOGOLLARIN ELİNE DÜŞÜYORLAR.
YALAN SÖYLEDİNİZ AMA BİZ SİZİN KİM OLDUĞUNUZU ÖĞRENDİK.
ÖTEKİLERİDE GETİN
ALIN BU ADAMI, KURŞUNA DİZİN.
BİZİM HÜKÜMET BUNU PAHALIYA ÖDETİR
ARTIK HERŞEY BİTTİ DİYANA. SEN DÜNYANIN EN CESUR KIZI HAKKINI HELÂL ET.
HELÂL OLSUN BRUS
ZAVALLI MAKİNİST GİTTİ. YAZIK!
ŞİMDİ SIRA KİMİN?
DAN
NE KORKUNÇ ŞEY!
FAKAT NEYE BİZİ HALÂ BEKLETİYORLAR?
A! ÜÇ TÜFEK DAHA PATLADI!
BİR ÇARPIŞMA BAŞLADI GALİBA!
A! MAKİNİST!
SEN ÖLMEDİN Mİ?
BENDE ÖLECEK GÖZ VAR MI? ÇABUK GELİN KAÇALIM!
AL, ÇİNLİLERDEN ALDIĞIM BİR TABANCAYI SANA VEREYİM.
HAYDI!
UÇAĞI NÖBETÇİ BEKLİYOR. SALDIRMAK LÂZIM.
BEN BU ADAMI BURADA TUTARIM. SİZ MOTORU İŞLETİN.
ADAMIN KAFASINA VURDUM. KENDİNE GELİNCEYE KADAR BİZ KAÇARIZ.
HAYDİ GEL!
NE YANA GİDECEĞİZ?
DOĞRU RUSYE'YA! ÇİNLİLERDEN KAÇALIM.
BAK DİYANA KÖY GALİBA!
SAHİ! RUSYA'YA GELDİK
KÖYLÜLER BİZİ İYİ KARŞILAMAZ BELKİ. ONUN İÇİN UÇAĞI KÖYDEN BİRAZ UZAKTA BIRAKALIM.
AY, DONUYORUM. UÇAĞIN İÇİ SICAKTI..
BURASI ÇOK SOĞUK YER.
İŞİTTİNİZ Mİ?
ARKASI VAR..
BİR İKİ DAKİKA SONRA, KÖYÜN YAKININDA YERE İNMİŞLERDİ
BİRAZ ÖTEDE.
37

YALNIZ EFE
YALNIZ EFE DAYISILE BULUŞTUKTAN SONRA BİR TEŞKİLAT KURMUŞTU.
BU TEŞKİLATI BİR GÜN ANADOLUDA KURULAN KUVAYİ MİLLİYE ORDUSİLE BİRLEŞMEK VE YURT MÜCADELESİNE ŞEREFLE İŞTİRAK ETMEK İÇİN YAPMIŞLARDI
ÇOCUKLAR SİZE MUVAFFAKİYETLERİMİZİ SAYACAĞIM.
TÜRK
DÜŞMANLARIMIZA VERDİĞİMİZ BASKINLAR. ONLARIN YAVAŞ İLERLEMESİNE. MİLLİ ORDUNUN HAZIRLANMASINA SEBEP TEŞKİL EDİYOR.
HELE HÜCUMLAR

Dirilen Ölüler!.

— Sen rüya görmüşsün; ölüler hiç canlanır mı?

— Vallahi ağam, gördüm.

— Anlaşılan moruk, küçükken seni çok dövmüş. Şimdi kafayı çekip, mezarının önünden geçerken, hayalini görüyorsun.

— Tekrar ediyorum, o akşam iki küçük kadehten başka bir şey içmemiştim. Malûm ya işler kesat gidiyordu. Yaz gelince mezarlığa gelen cenazelerin miktarı da azaldı. Bereket versin o gün şık bir bey geldi, elime bir kaç kayime sıkıştırdı. Ben de onun şerefine iki tek atıverdim. Fakat meyha'eden eve dönerken, yemin ederim ki kefenler içinde ayakta duran ölüyü gördüm.

— Belki gördüğün bir mezar taşıydı.

— Hayır! Canlıydı, kollarını sallıyordu. Ben vaktaki bunu farkettim, koşmağa başladım. Mezarlıktaki küçük kulübeme gelince kapıyı kapadım ve yatak içine girip yorganı başıma kadar çektim. Uyumuşum.

— Ölüleri göme, göme, sana evham gelmiş. Köyüne git, istirahat et.

— Peki, o akşam rüya gördüm diyelim. Ya dün akşamkine ne dersin. Gece yarısı uyumuştum; pencerenin önünden beyaz bir gölge kaçtı. Korkudan çamaşır değiştirmeğe mecbur oldum. Gel istersen bu akşam seni mezarlığa götüreyim de oynaşan ölüleri gözlerinle gör.

— Benim ölülerle işim yok.

— Nasıl, bak, sen de korkuyorsun.

— Korktuğumdan değil; keyfimi bozmak istemiyorum.

— Sen git te onu başkasına anlat... Ha!.. ha!..

— Ya!. Öyle mi? Düş önüme, bu gece şu canlı ölüleri beraber seyredelim.

— Yok.. Benden paso!. Ben iki defa gördüm.

— Düş önüme, diyorum sana beraber seyredeceğiz.

Pis ve isli meyhanede birbirleriyle bunları konuşan iki adam ayağa kalktılar. Hesaplarını gördüler. Ve ıssız caddeye aktılar. Vakit bir ağustos akşamıydı. Arada sırada uluyan köpeklerden, ve acı acı öten cır cır böceklerinden başka birşey işitilmiyordu. Onlar hâlâ münakaşa ediyorlardı.

— Hattâ sabahları mezarları açık buluyordum. Ben ilkönce bunları, senin gibi, kefen hırsızı zannettim. Tabutlarını açtım, kefenler yerlerinde duruyordu.

— Göreceğiz bakalım, doğru mu, yalan mı söylüyorsun. Bu meseleden polisin haberi var mı?

— Yok. Ölülerin işine dirileri karıştırmak istemem.

— Bu günlerde, ölülere amma da hürmet gösteriyorsun. Galiba çaldığın tabutların hesabını soracaklar diye korkuyorsun.

— Hâsa! Ben hiç tabut çalmadım.

— Haydi be! Bize de mi lololo.

Korkak adımlarla yürüyen adam, mezarlığın önüne gelince küçük kapıyı açtı ve arkasından sendeliyerek, bir omuzu kalkık yürüyen arkadaşına yol verdi. Dağınık kabirlerin iğilmiş beyaz taşları, selviler arasından süzülerek gelen ay bu mezarlığı daha korkunçlaştırıyordu. Demindenberi yüksekten atıp tutan uzun boylusu bile bu manzaranın karşısında içeri girmeğe tereddüt etti.

— Ne o, daha girmeden korktun. Ben zaten daha evvel söylemiştim.

— Yok be korkmadım. Senin girmeni bekliyorum. Malûm ya ev sahibi sensin..

— Ziyanı yok, sen de bahçenin yarı sahibi sayılırsın.

Adam kapıyı açıp yol gösteren arkadaşına ters baktı. Ve sonra sokakta yürür gibi cessur adımlarla ilerledi.

— Ben ortalıkta hiç bir şey görmiyorum

—Bekliyelim, azıcık şimdi meydana çıkarlar.

Geniş gövdeli bir ağacın arkasına saklandılar ve beklemiye başladılar. Dakikalar geçti; bunu saatler takip etti, ne gelen var, ne de giden.

— Keşke buraya gelirken binliği de beraber getirseydim.. Seninkinin mezarını masa yapıp içerdik. Artık canım sıkılmağa başladı.

— Beş dakika daha bekle, on iki olsun, ölüler gece yarısı dirilir.

Uzaktan bir gece kuşu öttü. Mezar kazıcısı saatini çıkardı, kibrit ışığında akreple yelkovanın on iki üzerinde birleştiğini gördü ve:

— Kalk gidelim, dedi..

— Ne o, ölüler dirilmedi.

Iki adam oturdukları yerden kalktılar, yürümeğe başladılar. Bir müddet sessizce ilerdiler. Sırf bu sükûneti bozmak için uzun boylusu bir sigara istedi. Öteki ceplerini araştırdı:

— Tabaka, demin oturduğumuz yere düşmüş olacak, dedi. Ve kestirmeden, mezar aralarından ilerlemeğe baş

Geniş gövdeli selvi ağacının altına diğinde tabakayı gördü, aldı ve döndü. Fakat.. hayret! Arkadaşı b tığı yerde yoktu. Vücudunun soğuk ter'e kaplandığını hissetti. Koşm başladı. Sanki arkadaşı onu kovala lar vardı. Birden bire karanlık bir kurdan kuru bir el uzandı.

Adam bunu görünce korkudan dü Başı bir mezar taşına çarparak ya Her halde bayılmıştı ki bir daha d ğü yerden kalkamadı.

Mezardaki gölge çarçabuk çuku çıktı, bayılanın ceplerini aramağa ladı. Galiba istediğini bulamadı ki di kendine:

— Ne aptalmışım, diye söylendi.

Sonra mezarcının geldiği yoldan nin selvinin altına kadar yollara katli dikkatli bakarak gitti. Ve d iki adamın oturduğu yere iğildi. A ğını elle koymuş gibi buldu.

Ertesi sabah yoldan geçenler me lıkta baygın yatan bir adam gördü Hemen en yakın polis merkezini ha dar ettiler. Yaralı hastahaneye kaldı dı; güç halle iyileştirildi.

Mezar kazıcısı hâlâ ölülerin ken çarptığını iddia ediyordu:

— Vallahi beyim, ölüler beni çu ra doğru çektiler. Korkudan Mehm bile çağıramadım.

Polis komiseri oturduğu yerden d ruldu, ve:

— Mehmet te kim? diye sordu.

— Bizim arkadaş.. Beraber mezarl gitmiştik te...

— Niçin gitmiştiniz?..

Adam akşamki hâdiseyi ve diri ölü hikâyelerini bütün tafsilâtiyle anl tı. Bunun üzerine komiser yanında polislere Mehmedin her yerde aranı sını ve derhal karakola getirilmes emretti. İki saat sonra Mehmet karak iki polisin nezaretinde geldi. K miser:

— Sen dün akşam bu adamla mez lığa gitmişsin.

— Ha!.

— Sonra kaçmışsın..

— Şey, evet..

— Bu günlerde çok zenginsin ga ba, küp gibi içmişsin, de..

— Geçen gün epey torik tuttuk ta

— Babalık yalan söylüyorsun, tori mevsimi çoktan geçti.

Mehmet, yalanının yakalandığını a ladı ve sustu. Sarhoş, sarhoş kendi ke dine söylenmeğe başladı.. Komiser za bıt tutan polise yavaşça :

— Eminim ki sarhoş değil, faka

Altın Gözlü Ceylan

Hint ormanlarında günlerdenberi dolaşan avcılar, türlü tehlikeler atlatmışlar, fakat varmak istedikleri yere henüz yaklaşmamışlardı. Karşılaştıkları tehlikeler ve zorluklar da onların cesaretini kırmamıştı. Çünkü onlar tehlikeden kaçar insanlar değillerdi ve, tersine, bu yolculuğa büyük bir tehlikeyi göze alarak çıkmışlardı.

Avcılar kafilesinin başkanı olan delikanlı:

— Altın gözlü ceylânı bulmadıkça bize rahat yok, diyordu. Şu ormanlarda yıllarca dolaştım, her seferinde çok güzel hayvanlar avladım. Fakat hiç biri bu av kadar beni sarmadı. Ah! Şu altın gözlü ceylânı bir bulsak!

Avcılardan biri burnunu bükerek:

—Bulacağımızı hiç ummuyorum, dedi. Onu arayacağız diye önümüze çıkan filleri, arslanları, sırtlanları avlamadık. O kadar güzel fırsatlar kaçırdık.. Şu altın gözlü ceylânı aramaktan vaz geçsek daha iyi olur sanırım ...

Delikanlı buna cevap vermek üzere hazırlanırken, diğer arkadaşı atıldı:

— Öyle ya! dedi. Sonra, altın gözlü ceylânın ne kadar uğursuz bir hayvan olduğunu da biliyoruz. Şimdiye kadar onu avlamaya kim kalktı ise başına bir belâ gelmiştir: Ya filden düşmüş, kolu kırılmış, bacağı topal kalmış, yahut nereden geldiği bilinmez bir kurşunla vurulmuş, öteki dünyayı boylamış. Hintliler arasında altın gözlü ceylânın az mı hikâyesi anlatılıyor! Bunların hepsi korkunç hikâyeler... Öyle ki altın gözlü ceylân denildi mi, herkes ürperiyor.

Avcıların başkanı onu hemen susturdu:

— Bunların hepsi saçma şey! dedi. Ben bu dünyada cin, peri diye bir şey bulunduğuna inanan insanlardan değilim. Altın gözlü dedikleri ceylân, olsa olsa bütün öteki ceylânlar gibi bir hayvandır. Yalnız, belki biraz daha zekidir ve şimdiye kadar bütün avcıların elinden kurtulmuştur. Fakat, benim elimden kurtulamıyacak! Haydi ileri!

Delikanlı avcı, arkadaşlarına sözünü geçiren ve her dediğini dinleten bir adamdı. Onun bu sözleri üzerine kervan, ormanda ilerlemesine koyuldu.

İki gün daha gittiler. Nihayet, ceylânların oynayıp sıçradığı bir yere geldiler.

Avcılardan biri:

—İşte! Altın ceylân burada! diye haykırdı.

— Hani? Nasıl tanıdın?

— Altın ceylânı kim tanımaz! Başının ortasında ve kuyruğunun ucunda kırmızı bir leke vardır. Güneşte parıl parıl parlar ve tâ uzaktan kendini gösterir. Gözleri de, tıpkı altın gibidir.

Delikanlı avcı hemen filinden aşağı atladı ve tüfeği omuzlayarak ceylânın arkasından atıldı.

Ötekiler de fillerinden indiler ve ceylânın peşine düştüler.

Avcılar hep birden onun üzerine ateş ettiler.

Ceylânlar, avcıların peşlerine takıldığını görünce ağaçların arasına kaçışmaya başladılar. Yalnız, altın gözlü ceylân sanki hiç bir kurşundan korkmuyormuş gibi o güzel gözleri ve kırmızı alnı ile, onlara karşı durmuş bakıyordu.

Fakat kurşunların hiç biri hayvana gelmedi. Ceylân, hafif bir sesle haykırarak ormana daldı.

Avcılar, hayvanın arkasından atıldılar ve tüfeklerini yeniden boşalttılar.

Orman müthiş bir gürültü ile sarsıldı. Hayvanlar bağrışmaya, kuşlar haykırışmaya başladı.

Tüfeklerin dumanı dalga dalga yükseldi. Sonra dört bir yanı derin bir sessizlik kapladı.

Altın gözlü ceylân ortadan kaybolmuştu.

Avcılar birbirlerine baktıştılar. İçlerinden altın gözlü ceylânın uğursuz bir hayvan olduğunu söyliyen avcı:

— Gördünüz mü? dedi. İşte ceylân, cin olduğunu gösterdi. Ortadan kaybodu!

Delikanlı avcı kızgın kızgın güldü:

— Yine saçmalaırsun! dedi. Bu kadar ateş ettin, ceylân değil, arslan bile olsa kaçar. Bizim altın gözlü ceylân da kaçmış, ormanın içerilerine gitmiş olacak. Hadi, koşalım!

Hep beraber yine ceylânı aramaya ormana daldılar.

Bu arama uzun sürdü. Nihayet altın gözlü ceylânın izini buldular. Dört bir yanını sardılar ve tüfeklerini boşalttılar.

Tüfeklerin boşalması ile bir çığlık du-

(Devamı 11 inci sayfada)

---

kendini sarhoş göstermek istiyor, dedi.

Ve Mehmede dönerek:

— Dün akşam çukurda ne yapıyordun.

Adam bu umulmıyan sual karşısında bocaladı:

— Şey.. hiç... Zaten çukurda değildim ki. Mezarlığın önünde Aliyi bekliyordum. Gelmeyince; kulübesine gitti zannettim ve yavaş yavaş meyhaneye yollandım.

— Demin kaçtığını söylemistin.

— Ne zaman?

Komiser, zabıt memuruna döndü ve:

— Demin söylenenleri oku, dedi..

Polis okudu... Komiser Mehmede daha bir çok sualler sordu. O ne kadar suçunu inkâr ettiyse de; en sonra şunları söylemek mecburiyetinde kaldı:

— Evet mezarlıktaki hortlak benim. Bundan bir ay evvel denizde bir şişe buldum. İçinde bir kâğıt vardı. ki, Alinin çalıştığı mezarlıkta bir define olduğunu yazıyordu. Bunu kimseye söylemeden çıkartmak istedim. Fakat Ali beni bir kaç defa gördü, beyaz elbiselerin içinde hortlak zannetti. Bunu meyhanede, sarhoşken herkese dağıtacağından ve polisin bu işe elkoyacağından korktum. Onu mezarlığa götürüp böyle bir şeyin mevcut olmadığını gösterdim. Dönerken o tabakasını unuttu, almağa gitti. Bende bir his uyandı. Elim kendiliğinden denizde bulduğum kâğıdın durduğu cebe uzandı. Bulamayınca, düşürdüğümü anladım. Her halde Ali onu bulmuştu. Tabiî bana getirecek ve payıma ortak çıkacaktı. Bu vaziyet karşısında ben gene hortlaklığıma müracaat ettim. Ne yazık ki Aliyi boşuboşuna yaralamıştım. Çünkü kâğıt cebinde yoktu.

Komiser bu sözlerin sonunda, sıcaktan yanıp kahveci çırağına limonata ısmarlayan bir müşteri gibi, zabıt memuruna;

— Kes bir tevkif müzekkeresi, dedi.

H. Azak

Dalaylamanın Sarayında

KAZANANLAR

Bilmece

33 üncü sayı bilmecenin çözülüşü:

«Y U V A»
«U Z A K»
«V A L İ»
«A K İ F»
idi.

KAZANANLAR:

1 — Erdoğan Öztürk, İstanbul 15 inci okul sınıf B. 3. İstanbul, 2 — Lûtfullah Uyanık, ortaokul B. 1, S. No. 180 Bilecik: 3 — Hasan Urfalı Cümhuriyet ilkokul A. 4 . S. No. 733 Kayseri: 4 — Kemal Özgören, orta okul, C. 1. S. No. 417 Aydın.

Birer küçük kitap kazananlar:

5 — Orhan, Beşiktaş, 1 inci orta okul C. 1. S. No. 250 İstanbul: 6 — Mithat, İstanbul pazarı Şükrü Albayoğlu Denizli: 7 — Samiye, Küçük minare civarında tuhafiyeci Muzaffer eliyle Tarsus: 8 — Hakkı, orta okul sınıf C. 1. No. 318 Kütahya: 9 — Tanju, İçcebeci Yorgan sokak No. 31 Ankara: 10 — Erol, Odunpazarı Şaban, Mete Ap. No. 5 Eskişehir: 11 — Nazan Ayniyat muhasibi Arif kızı Zonguldak: 12 — Selçuk, Şişli Emlâk caddesi No. 79 İstanbul: 13 — M. Yenimahalle Kurultay sokak No. 6 Eskişehir: 14 — Hasan Kurtuluş mahallesi Turan caddesi Cümhuriyet sokak No. 34 Aydın: 15 — Tekin, Cümhuriyet ilkokul sınıf 5, B. No. 433 Kayseri: 16 — Kemal, Ortaokul sınıf 3. D. No. 1905 Eskişehir: 17 — Esad, Fevziçakmak sokağı No. 32 Yenişehir, Ankara: 18 — Sami, Sivas caddesi No. 16, Malatya: 19 — Nihat, Sümer sineması sahibi oğlu Elâzığ: 20 — Fethi orta okul, S. 1, şube D. No. 270 Bandırma: 21 — Ali, Ali Çetinkaya okul S. 3, Havran, Balıkesir: 22 — Yüksel, Cağaloğlu 1 inci ilk okul sınıf 2, şube A. İstanbul: 23 — Turhan, Zeytinlik Taşevler, 35 No. Bakırköy, İstanbul: 24 — Erol, Meşrutiyet caddesi Kanur sokak, No. 4 Yenişehir, Ankara: 25 — Orhan, Abdullah eliyle Ankara, 26 — Yıldız, Yenihal No. 24 Gaziantep bakkaliyesi Fatih Hacı Hasan, Yeni sokak No. 6 İstanbul: 27 — Gülter, Ali Çetin kaya okul S. B. Havran Balıkesir: 28 — Yalçın, Gazi ilk okul S. 4, A. No. 247 Eskişehir; 29 — Nermin, Ali Çetinkaya okulu S. 3. Havran, Balikesir: 30 — İsmail, Ali Çetinkaya okulu Havran, Balıkesir: 31 — Halis, 1273 üncü Kepekli sokak No. 11 Basmahane, İzmir: 32 — Mesut, Pazar mahallesi Handan sokak No. 14 İsparta: 33 — Rahmi, Fatih Kıztaşı Feyzullah efendi sokak No. 13 İstanbul: 34 — Vedat, Kadıköy, Moda Sen Jozef erkek lisesi sınıf 5, B. Kadıköy, İstanbul: 35 — Timurhan, Eyüp, Rukavak caddesi No. 80 İstanbul: 36 — Nureddin, Nişanca, Bakkalzade sokak, No. 32 Fatih İstanbul: 37 — Mustafa, Lise 5, B. No. 1800 Balıkesir: 38 — Hasan, Eski istasyon caddesi, Hurmalı mahallesi No. 149 Adana: 39 — Cafer, Orta okul S. 1. E. No. 308 İzmit 40 — Şükran, Sokak 5, Ev No. 25 Sabri evinde Paşabayırı, Bandırma: 41 — Oktay, Mimar Kemal ilkokul S. 3, şube C. Ankara: 42 — Samim, orta okul S. 1. B. No. 560 Tekirdağ, 43 — Ömer, Konya lisesi S. 2. A. No. 234 Konya: 44 — Süleyman, Hacıahmet mahallesi Gemici sokak No. 23 Bürhaniye: 45 — Engin, Türk birliği okulu Karşıyaka, İzmir: 46 — Oktay, Uzunçarşı caddesi No. 127 No. Manisa: 47 — Ruşen, Yeni Turan okulu S. 8. B. İzmit: 48 — Adnan, Gazi ilkokulu S. 5, No. 109 Bafra: 49 — Melâhat, Merkez

O. D.. AR	İ . K
.. D.. İ.. Z	K. D.. İZ..İR

Boş noktaların yerlerine öyle harfler koyunuz ki:

Ebedî Şefimiz Atatürk'ün Türk ordularına söylediği bir cümle meydana çıksın:

Doğru çözenler arasında 50 kişiye küçük hediyeler verilecektir.

DİKKAT :

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (70) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 37 nci Bilmece İşyarlığı . Posta kutusu: 617.)

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

Altın Gözlü Ceylan

(Baştarafı 9 uncu sayfada)

yulması bir oldu: Delikanlı avcı yere yuvarlanmıştı.

Arkadaşları, hemen etrafını aldılar ve yarasını temizleyip sarmağa başladılar. Bir kaza olduğu anlaşılıyordu. Ceylânın dört bir yanını sararak ateş ettikleri için kurşunlardan biri karşıya, yani tam avcının üzerine gelmiş ve onu kolundan yaralamıştı.

Delikanlı avcı, kendine gelince ilk söz olarak:

— Ceylân vuruldu mu? diye sordu. Arkadaşları müjdeyi verdiler

— Vuruldu!

— Öyleyse gam yemem... Kolum çabuk iyi olur, kalkarım...

Arkadaşlarından biri yine:

— İşte ceylânın uğursuzluğu! diyecek oldu.

Fakat delikanlı avcı hemen ona cevap verdi:

— Ceylânın uğursuzluğu değil, sizin savrukluğunuz! Zaten insanlar hep böyledir: Kendi cahilliklerini, beceriksizliklerini, örtmek için türlü masallar uydururlar...

Afacan Bilmece kuponu : 37

Basıldığı yer: Ülkü Matbaası

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu
Ankara Caddesi: No. 72

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü:
M. Faruk GÜRTUNCA

Doktor Faust
HAYAL ÜLKELERİNDE
BÜYÜCÜ VERFEL'İN CABADAN İÇİRDİĞİ ŞARAP KÖTÜ SONUÇLARINI GÖSTERDİ. DIŞARIYA ÇIKANLAR DELİYE DÖNMÜŞLERDİ.
AH VAGNER! KIZIM ÇOK HASTA! DOKTOR FAUST'U NEREDE BULSAK ACABA.
ŞEHİR SALGIN BİR HASTALIĞA TUTULDU. HER GÜN BİR ÇOK KİŞİ DÜŞÜP ÖLÜYORDU.
SORMAYIN! DOKTO FAUST BAMBAŞKA OLDU. GİDİP BAKA AKLINI BAŞINA TOPLAYABİLİRSE NE ALA!
ŞEHİR HASTALIKTAN KIRILIYOR. HALBUKİ SEN KENDİNDEN BAŞKASINI DÜŞÜNMÜYORSUN.
HAKKIN VAR VAGNER.
VAGNER FAUSTLA KONUŞUYOR.
FAKAT BENİM İŞİM ÇOK! BUGÜN NİŞAN TÖRENİMİZ VAR. MARGARİTLERE GİDECEĞİM ÇEKİL KARŞIMDAN, VAGNER!
YA, ÖYLE Mİ YAZIK SANA FAUST
11
ARKASI